Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1ste September 1886. 35te Aargang.

Tale af Biskop O. F. Whitney,

holdt ved Søster Louise F. Wells' Begravelse i Saltsøstaden, den 20de Juni 1886.

Mine Brødre og Søstre, jeg føler tilfulde det ansvarsfulde Hverv, der er paalagt mig, at meddele Trøst og Belærelse til dem, som her ere forsamlede ved denne højtidelige Lejlighed. Jeg ved, at af mig selv er jeg ikke i Stand til at sige Noget, som vil tjene til Eders eller mit eget Gavn. Jeg føler, at jeg behøver Eders Bønner, og jeg beder Gud, at han vil staa mig bi, at han vil bringe Noget til mit Sind; enten det, som vil komme til min Erindring, eller det, som maa blive givet mig ved den Hellig Aands Aabenbarelse og dygtiggjøre mig til at sige Noget, som kan være passende ved denne Lejlighed.

Der er mange Ting, som kunde omtales. Vor bortgangne Søsters Liv og Karakter er i sig selv et Emne, over hvilket mange Taler kunde holdes. Men dette vilde være overflødigt i en Forsamling lig denne, hvor Alle have været saa vel bekjendte med hende, og kjendt hendes Liv og Karakter bedre end jeg; og uden Tvivl er her Hundreder tilstede, som erindre hende med Tilfredshed, Kjærlighed og Taknemlighed. Et af hendes mest fremtrædende Karaktertræk var hendes store Gjæstfrihed. Næsten lige saa længe, som jeg kan erindre, har hendes Hus været aabent, og den Fremmede var altid sikker paa et Velkommen; og Mange, som have været syge og i Nød, have vidst, hvad det var at blive hjulpen af hende, som nu har forladt os. Jeg ved Ingen, som var mere villig til at afhjælpe Andres Fornødenheder, til at trøste de Bedrøvede, og med et venligt Ord og et følsomt Hjærte udøve Kjærligheds og Barmhjærtigheds Gjerninger.

Dette er mit Vidnesbyrd fra mit personlige Kjendskab til hendes Liv og Karakter. Jeg mødte ikke andet fra hende end Venlighed, venlige Ord og et Velkommen naar som helst jeg traadte indenfor hendes Dør. En saadan Kvindes Bortgang foraarsager et Savn i vore

Hjærter, som ikke er let at erstatte, og dersom dette er Tilfældet med os, hendes Venner, hvor meget mere maa det ikke være det med dem, som vare saa meget mere intime med hende, og for hvem hendes Hjærte bankede; hendes Børn, hvem hun elskede, som kun en kjærlig og hengiven Moder kan elske. Mit Hjærte bløder for dem, og for ham, hendes Ægtefælle, som er nødt til at være borte herfra ved denne Lejlighed, og er ikke her til at yde den Trøst, som alene en Fader kan give. Dette er, hvorfor jeg føler mere og mere Nødvendigheden af den Hellig Aand til at lede mig til at sige Noget, der kan falde paa de bedrøvede Hjærter lig Dug paa den tørre og solbrændte Hede.

Jesu Kristi Evangelium er rigt paa Æmner, der ere i Stand til at opbygge og styrke os til at udholde og bære Scener lig denne med Standhaftighed og Taalmodighed. Vi ere bestandig paamindede om Livets flygtige Karakter, og den vedvarende Nødvendighed af at bygge vort Haab paa noget, som er fast og urokkeligt, saa at naar Himmelen og Jorden forgaa, vi maa have et Anker til vore Sjæle, paa hvilket vi kunne forlade os med fuld Fortrøstning.

Der er kun en Indflydelse, som er i Stand til at give os saadan Fortrøstning; der er kun en Aand, der kan tilhviske Haab i et Øjeblik lig dette; der er kun En, som kan lære os at se paa Død, Sorg og Prøver med den Ro, som karakteriserer Guds Hellige. Dersom i dette Liv alene vi kunde erholde Haab af vor Frelser; dersom i dette Liv alene vi kunde nyde vor Religions Velsignelser, vilde det ikke være nok til at styrke os til at gjennemgaa de Prøver, der møde os i Livet. Men vor Religion peger til Fremtiden. Det er dette, der løfter Sløret, som skjuler Fremtiden for Verdens Blik; som minder os om forbigangne Ting og viser os tilkommende; som lærer os angaaende vort Slægtskab til Gud; om Tid og om Evighed. Og den herlige Tanke om Opstandelsen kommer lig en Lægedom til vor nedtyngede Aand; thi vi have erholdt det Løfte, at om end vore Legemer for en Tid ere lagte i Gravens Skjød, skulle de atter komme frem iklædte Udødelighed og evigt Liv; skjønt vi dø, skulle vi dog atter leve, lig Solen, der om Aftenen gaar ned, igjen staar op om Morgenen og skinner med uformindsket Kraft. Vi besidde dette Haab, thi Gud har plantet det i vore Hjærter. Dette er hvad der trøster os, at vide at dette Liv er kun en iblandt mange Scener, som vi have gjennemlevet, og som vi ville gjennemleve i Fremtiden.

Jeg vil læse nogle faa Ord fra Johannes Aabenbaring, hvilke i og for sig selv udgjøre en Tale, der kan trøste saa vel som belære.

Taleren læste fra det 1ste til det 7de, og fra det 23de til det 27de Vers af det 21de Kapitel, og fra det 1ste til det 5te af det 22de.

Vi nærme os den Tid, da Herren vil opfylde de Ord, som jeg har læst til Eder; Ord ytrede ved den Hellig Aands Inspiration, og som i Tidens Løb ere komne ned til os; tydeliggjorte til vor Forstand ved Aabenbarings Røst i vor Tid. Jorden, paa hvilken vi leve, vil blive helliggjort ved Lydighed til Sandhedens Love, som var givet den. Thi det er en evig Sandhed, at Intet kan blive helliggjort, Intet kan blive frelst, uden ved Lydighed til Sandhedens guddommelige Love, der udgaa fra Faderen, ham, som har skabt alle Ting, som har lagt Planen til Alt, som er vore Aanders Fader, som har dannet vore jordiske Tabernakler, og som regjerer over alle Ting, og som har alle Menneskers Interesser

og Salighed paa Hjærte. Gud har vist os, at han paa denne Tid vil begynde sit Arbejde med at helliggjøre Jorden, eller rettere, at gjenoptage det Helliggjørelsens Arbejde, som han har haft i Sigte, og til hvis Fuldendelse han har virket, siden Tidens Morgen oprandt. Vi læse, at alle Riger have Love, og at der er ikke noget Rum, hvor der ikke er Riger; at Himmelens Stjerner, Planeterne, der skinne over os, ere vor Guds Riger og skabte af ham. Disse Planeter ere Verdener, som han har skabt ved sin almægtige Kraft, og det er blevet lært os, at denne Jord, paa hvilken vi leve, er kun en iblandt mange Verdener, som han har skabt i det Øjemed at herliggjøre og frelse deres Indbyggere. Den vil blive fornyet og herliggjort, og skinne blandt Guds Stjerner som et celestialt Legeme, at celestiale Væsener kunne arve den for evigt. Han siger: „Alle Riger have en Lov givet dem;" dersom Jorden da skal blive en celestial Klode, maa vi adlyde de Love, som henhøre til et celestialt Rige, dersom vi ønske at arve det. Thi denne Jord er vor Himmel, og vi ville komme tilbage til den, dersom vi ere værdige til at erholde en Arvedel derpaa. Vi ville ikke svæve i et ubegrænset Verdensrum eller leve en skyggefuld Tilværelse. Vore Aander ville vende tilbage til Jorden; de ville bebo de samme Legemer, som de have helliggjorte formedelst Lydighed til Guds Sandheder. Thi de samme Love, der ere skikkede til det menneskelige Legeme, saa vel aandelige som verdslige (Sindbilleder paa det jordiske, og Sindbilleder paa det himmelske) ville blive passende og anvendelige til den Jord, paa hvilken vi leve. Vi bestaa af Aand og Legeme. Vore Legemer opløses og hensmuldre, fordi de ere af Jorden. De ere et Symbol paa Døden, et Symbol paa det timelige; men der er noget i os, som ikke kan dø, som kan alene opløses ved hans almægtige Ord, som skabte det. Det er hans Villie, at vi skulle bevare vor Individualitet, at disse vore Aander skulle leve, at de skulle igjen bebo disse Tabernakler, som blive nedlagte i Jorden og hensmuldre i Støvet, at de kunne blive helliggjorte og herliggjorte lig Jorden, paa hvilken vi leve. Thi Jorden har en Aand, lig vi have, og dette er Aandeverdenen; og den Verden, som vi bebo, er den timelige Verden, og Gud vil helliggjøre denne Jord, og foraarsage at den vil skinne lig et Glarhav blandet med Ild. Den vil blive gjort celestial; thi den har ikke overtraadt nogen Lov. Alle Riger have en Lov given dem, og kun de, som adlyde en celestial Lov, kunne indgaa i et celestialt Rige. Der er terrestriale Riger, der have andre Love, og de, som erholde denne Herlighed, ere de, som ere villige til at adlyde en terrestrial Lov; og der er telestiale Riger med telestiale Love. Med andre Ord: „Der er en Herlighed lig Solens", eller den paa hvilken Solen er et Symbol; „der er en Herlighed lig Maanens, og der er en Herlighed lig Stjernernes, og lig en Stjerne overgaar en anden i Klarhed, saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse." Og hvad er det, som foraarsager denne Forskjel? Hvad er det, der vil foraarsage at Nogle ville skinne lig Solen, og hvad er det, som foraarsager, at Andre ville erholde mindre Grader af Herlighed? Det er fordi, at alle Mænd og Kvinder ikke ville blive værdige til den højeste Herlighed; Alle ere ikke villige til at gjennemgaa de Prøver, de Trængsler, at gjøre de Opofrelser, eller adlyde de Love ved hvilke disse Velsignelser alene kunne erholdes. Frelseren sagde til sine Apostle: „Jeg gaar bort for at berede Eder Sted, at

hvor jeg er, I skulle ogsaa være." Til hvem talede han disse Ord? Til Mænd, om hvem han vidste, at de vilde blive nødt til at drikke af den samme bitre Forfølgelses Kalk; der vilde blive nødt lil at tage op hans Kors og følge ham, som han selv fulgte sin Fader i Himmelen — Mænd, som vilde blive foragtede af Menneskene, som vilde blive forhaanede og ilde omtalte for hans Skyld, som de valgte at tjene. Han gav ikke dette Løfte til hele Verden. Han talede til nogle udvalgte Faa, som han havde udvalgt af Verden formedelst deres Lydighed; formedelst deres retfærdige Gjerninger; formedelst de Opofrelser de vare villige til at gjøre — de skulde være, hvor han var og skinne lig Solen i hans Faders Rige. Det vil blive saaledes med Alle, som arve denne Jord; thi den vil skinne som en celestial Stjerne, af den simple Aarsag at den adlyder alle de Love, der blev givet den at adlyde. Den overtræder ingen af Sandhedens Fordringer eller Principer. Mænd overtræde dem, Kvinder overtræde dem; men Jorden er trofast, og derfor vil den blive helliggjort. Den vil skinne iblandt Stjernerne, lig de skinne og give Lys til os. De, som beboe disse Verdener, der ere over os, ere de, som have adlydt de Love ved hvilke disse Verdener ere styrede. Dette synes en besynderlig Lære til Verden, at tale om at Planeterne oven over os ere beboede af herliggjorte Væsener, som ere blevne frelste ved Lydighed til Kristi Evangelium, eller „Mormonismen", nu saa foragtet og ilde omtalt af Verden. Der er en Tvivlen i det menneskelige Hjerte, og vi vilde ganske naturlig antage, dersom Gud ikke ved Aabenbarelse gav os Kundskab til at trøste vore Hjerter ved at vise os Fremtiden, at naar Legemet er lagt i Graven, er dette Enden paa vor Tilværelse. Saaledes kunde et lille Barn tage Fejl, naar det kommer ind i Verden. Det Værelse, i hvilket det er født, er dets Verden. Det kan ikke forstaa noget om andre Værelser i Huset; det tænker, at dette er Verden, dette Værelse og de faa Ting, som det kan se deri. Det er fordi Barnets Sind ikke er udviklet, at det ikke kan forstaa mere. Saaledes er Menneskenes Stilling. Vi ere kun Børn for vor himmelske Fader, og var det ikke, fordi han ved Aabenbaring har skjænket os Kundskab, vilde vi være ligesaa uvidende om disse Ting, som Fuglene, der flyve i Luften, og Fiskene, der svømme i Havet; men som Barnet skrider frem, lærer det, at der ikke alene er flere Værelser i Huset, men der er andre Huse, og der er Byer og Stæder og disse ere befolkede, og der er andre Nationer lig denne, som bestaa af menneskelige Væsener. Hvorfor standse vi her? Naar vi ere komne saa vidt, at vi have lært, at der er andre Stæder, andre Nationer, andre Folkeslag, hvorfor ikke ogsaa andre Verdener? Hvorfor skulde Livet udslukkes, fordi vi have naaet Enden paa vor Kundskab? Hvorfor skulle vi standse og tvivle om, at der er andre Verdener hinsides? Gud har aabenbaret disse evige Sandheder til os, at der er andre Verdener, og at de ere befolkede af Væsener, som ere blevne herliggjorte ved Lydighed til det evige Evangelium. Han har lært sine Børn, som leve her paa en af de mørkeste og laveste Planeter, der bevæger sig omkring Guds Trone, at ved Lydighed til Sandhedens Principer vil Jorden og dens Indbyggere blive herliggjorte og leve for stedse i Guds Nærværelse, hvor der er hverken Pine eller Sorg, og hvor Gud vil aftørre hver Taare af deres Øjne, ifølge Apostelens Ord. Dette, mine Brødre og Søstre, er vort herlige Formaal, og Formaalet for vor Jords Ind-

byggere, dersom de ville adlyde det evige Evangeliums Sandheder. Men Ingen vil arve denne Jord uden celestiale Væsener; thi de Gode og de Rene ville søge Selskab med Væsener lig dem selv, og Retfærdighed og Barmhjærtighed ville fordre deres Eget, og dersom der bliver en Adskillelse iblandt os, da vil det blive, fordi nogle af os ikke have adlydt disse Principer aabenbarede af vor Frelser. Dersom vi ønske at se, hvorlangt vi ere fra dette Maal, behøve vi blot at sammenligne vort Liv, vor Karakter og vort Begjær med vor Frelsers. Han er vort Mønster. Indtil vi blive rene af Hjærtet, som han er, villig til at give Herren Æren for Alt, at elske vore Medmennesker, at ophøre med at bagtale hverandre og lære at opbygge, trøste og velsigne Menneskeslægten; indtil vi lære disse Ting, have vi et Arbejde foran os, der maa udføres.

Disse ere Tider, der prøve Mænds og Kvinders Hjærter, og de, som nu lig Søster Wells lægges til Hvile, undgaa den kommende Vrede. Dersom det er Herrens Villie, at vi skulle gaa hinsides Sløret, hvad gjør det til Sagen, naar vi gaa. Alt vi behøve at tænke paa er, i hvad Stilling vi gaa, i hvad Stilling vi ville kunne fremstaa for Domstolen og modtage Belønning for vore Gjerninger gjorte i Kjødet. Jeg nærer ingen Frygt for Søster Wells. Hun adlød den celestiale Lov; hun adlød Guds Love og vedblev standhaftig. Jeg frygter ikke for Saadanne. Jeg frygter kun for mig selv, og dem, som blive tilbage. Jeg ønsker at raade hendes Børn og hendes Venner at vedblive standhaftige, at vedblive at vandre paa Sandhedens og Retfærdighedens Vej, at naar de forlade dette Liv, de maa have udført et Arbejde, som de ikke ville behøve at skamme sig for; thi efter vore Gjerninger ville vi blive dømte. Og vi ville enten skinne som Solen, eller som Maanen, eller lig Stjernerne; thi disse ere Sindbilleder paa de evige Belønninger, der henhøre til Guds Herlighed; og ene ved Lydighed til en Fylde af Sandhed kunne vi opnaa at erholde en celestial Herlighed.

Det er min Bøn, at den Hellig Aands Fred og Velsignelse maa hvile paa dem, som sørge, især paa Søster Wells' Børn og paa hendes fraværende Ægtefælle. Maa Herren velsigne ham og dem, og trøste deres Hjærter, og hjælpe de efterladte Børn at tage disse Sandheder til Hjærte, at undersøge disse Ting, for hvilke deres Fader og Moder have udstaaet saa meget, for hvilket de have virket og gjort Opofrelser den ganske Dag; thi jeg vidner for Eder i Jesu Kristi Navn, at dette er Guds evige Sandhed, at dette, som er kaldet „Mormonisme" er en levende Virkelighed, at det er Kristi Evangelium, Guds Kraft til Salighed for Alle, som tro og adlyde det. Maa Gud hjælpe Eder at overveje disse Ting, og hjælpe os Alle at annamme hans Sandheder, at vi maa blive frelste og møde denne vor Søster, og tage hende ved Haanden, og indgaa hvor hun er, til Guds Nærværelse, hos dem, som ere herliggjorte ved Lydighed til Sandheden. Dette er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Mill. Star.

Visdomsordet.

(Fortsat fra Side 349.)

„Og atter, Tobak er ikke for Legemet, ej heller for Maven, den er ikke til Nytte for Mennesket, men det er en Urt for udvortes Skade og sygt Kvæg, og bør bruges med Betænksomhed og Kløgt."

Der er en nær Forbindelse imellem disse to Onder, Alkohol og Tobak. En, som bruger Tobak, er næsten altid uden Undtagelse tillige en Elsker af stærke Drikke. Den Tørst, som Tobaksrygning foraarsager, synes bedst tilfredsstillet ved denne Slags Drikke. En Dreng, som lærer at ryge, staar i Fare for at blive en Dranker. Tobak, lig stærke Drikke, trælbinder dem, som hengive sig til Brugen deraf. Det svækker Fornusten og Hukommelsen, og skader Hjærnen og Nervesystemet. Det tjener til at forhindre Drenges og unge Mænds Aands- og Legemsudvikling. Ingen Dreng, som bruger Tobak, kan opnaa stor Færdighed i legemlige Øvelser, hvor der fordres Styrke og Udholdenhed, ej heller kan han vente at blive den Øverste i Skolen. Mænd bortødsle megen værdifuld Tid med at ryge dette ildelugtende Ukrudt; og det er en Vane, som leder til Dovenskab og Umoralitet. Det er en urenlig Vane. Læg Mærke til deres ildelugtende Aande, som bruge Tobak. Jeg kan ikke undlade at tænke, at ingen Skytsengel, ej heller Guds Hellig Aand, vil tage Bolig hos dem, som bruge Tobak; thi det fylder baade en Persons Legeme og Beklædning med Urenhed. Josef Smith sagde med Sandhed, „at Renlighed er en Part af Guddommen;" hvorledes kunne da Mænd, som besmitte sig med Tobak og stærke Drikke, vente at indgaa i hellige Steder og nyde Samkvem med rene Væsener? Hvad vilde unge Mænd tænke om deres Søstre eller Forlovede, dersom de røg eller tyggede Tobak? Hvad vilde Mænd tænke om deres Hustruer og Døtre, dersom de nedlode sig til saadanne Vaner? Vi vilde ganske naturlig betragte dem med Afsky, som gjorde sig skyldig i saadanne Ting. Dersom vi skulde se en Dame spasere paa en af vore Gader, med en Cigar i Munden, spytte paa Fortovet og opføre sig som en rygende Herre, vilde hun blive beleet og peget Fingre af, og ikke blive betragtet som en Dame, men det er bleven saa almindeligt, at se Mænd gjøre disse Ting, at det er bleven en Vane for os at anse det som passende og ret for dem. Hvor ufornuftigt! Der er ikke det Mindste skjønt eller forædlende i Brugen af Tobak. Vi nødes til at overvinde og underkue vor naturlige Smag for at blive vante dertil. Det fordærver Tænderne, skader Stemmen, paavirker Appetiten, foraarsager en Higen efter stærk og ophidsende Spise og Drikke; det er Oprindelsen til og forværrer forskjellige Sygdomme, ophidser Nervesystemet, er Aarsag til Dyspepsie, Hovedpine, Kræft og Tæring; det udtørrer Blodet, og beskadiger Øjne og Hjærne. Det er den stærkeste Gift, som kjendes. Den Olie, som indeholdes i en eneste Cigar, vilde dræbe en Mand paa nogle faa Minuter.

„Og videre: hede Drikke ere ikke for Legemet eller Maven."

Profeten Josef Smith sagde, at Benævnelsen „hede Drikke" hentydede især til The og Kaffe. At disse Drikke ere skadelige, er Noget, som er godt kjendt af Læger, og endda i dette, saa vel som i Brugen af Tobak og Alkohol, gjøre

Folk sig ingen Tanke om Skadeligheden deraf, men vedblive at nyde dem.

Kaffe og The virke paa Nerverne paa en Maade lig Alkohol eller Tobak; den eneste Forskjel bestaar i deres forskjellige Grader af Styrke; The og Kaffe ere svagere end de andre, men de ere alligevel i en vis Grad berusende. The og Kaffe ere i Virkeligheden narkotiske Giftarter, og deres Virkning paa Mennesket er blot at ophidse Nerverne til Modstrid imod Naturens Love. Dette er Aarsagen til den oplivende Pirrelighed, der er saa behagelig til dem, som ere vante til Nydelsen af disse Ting. Men hvor dyrekjøbt bliver ikke tilsidst denne Nydelse! Deres Livskraft er ødelagt; daarlig Fordøjelse er en af Følgerne; den ofte gjentagne Ophidselse og den paafølgende Slappelse er Aarsagen til forskjellige Sygdomme, saasom nervøs Hovedpine, Neuralgia og Hjærtesygdomme. De ere pirrelige, gnavne og nyde ikke en rolig Søvn. Læg til dette det vel bekjendte Faktum, at disse Ting, især The, ere i Almindelighed blandede med Farvestoffer af en højst skadelig Natur, og det er mærkeligt, at saa mange Mennesker vedblive at bruge disse værre end unyttige Ting.

Mange ville sige: „O, en Kop Kaffe er saa styrkende;" eller „jeg kunde ikke undvære min Kaffe om Morgenen;" eller „en Cigar eller Skraa er saa godt, det stiller mine Nerver;" eller „en Bajer styrker mig saa meget;" eller „et Glas Brændevin gjør mig meget godt, især i koldt Vejr." Med andre Ord, de paastaa, at disse Ting ere gavnlige for dem, skjønt han, som skabte Himmelen og Jorden og alle Ting, siger, at de ere ikke gode for Mennesket. Hvem skulle vi tro, den afmægtige Mand og Kvinde eller den Almægtige? Der kan ikke være nogen Tvivl angaaende dette. De, som bruge Kaffe, The, Tobak og stærke Drikke, tage gruelig fejl; de bedrage sig selv. Videnskab og Fornuft forene sig i at stadfæste Herrens Ord, at disse Ting ere skadelige, og enhver Mand, Kvinde og Barn skulde for stedse ophøre med at bruge dem. Juv. Instructor.

Noget af det Største i Verden. Det største Skib i Verden er „Great Eastern". Det er 680 Fod langt, 83 Fod bredt og 50 Fod dybt.

Den største Hængebro i Verden er den mellem New York og Brooklyn. Længden af Hovedkjæden er 1595 Fod og 6 Tommer; Broens fuldstændige Længde er 5980 Fod.

Det største Theater i Verden er det nye Operahus i Paris. Det optager i Fladerum næsten 3 Akres, og dets Kubikindhold er 4,287,000 Fod; det har kostet omtrent 100,000,000 Frcs.

Den højeste Vulkan i Virksomhed er Popocatapetl — „rygende Bjærg" — 35 Mil syd for Puebla i Mexiko; det er 17,748 Fod over Havfladen, og dets Krater er 3 Mil i Omfang og 1000 Fod dybt.

Den længste Udspænding af Telegraftraade i Verden findes i Indien over Floden Kistna, imellem Besorah og Sectynagrum, idet Længden er over 6000 Fod, medens Højden er 1200 Fod.

Den største Samling af fersk Vand paa Jordkloden er Lake Superior, 400 Mil lang og 160 Mil paa den største Brede; den indtager et Areal af 32,000 Kvadratmil (engelske). Dens almindelige Dybde er 900 Fod, medens dens største Dybde siges at være 1200 Fod. Søens Vandspejl ligger omtrent 635 Fod over Havet.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Tilgiver hverandre.

„Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders himmelske Fader og forlade Eder; men om I ikke forlade Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders himmelske Fader ikke heller forlade Eders Overtrædelser."
Matt. 6, 14—15.

En af de mest almindelige Synder i Verden er, at Menneskene udsprede onde Rygter og bagtale hverandre. Det er Synd, selv om Rygterne, som udspredes, ere sande, men det er endnu større Synd, dersom de ere usande, og et Menneskes gode Navn bliver skadet. En berømt Forfatter siger: „Den, som stjæler mit Guld, stjæler det, som er af lidet Værd, men den, som berøver mig mit gode Navn, tager Alt jeg ejer."

Jesus sagde: „Eders Tale skal være: ja, ja, nej, nej; hvad der er over dette, er af det Onde." „Elsker Eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande: gjører dem godt, som Eder hade, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder, paa det I skulle vorde Eders Faders Børn, som er i Himlene."

Dersom det var nødvendigt, at de Hellige skulde udvise saadan Tilgivelse til deres Fjender og dem, som paa alle Maader søgte at skade dem, hvor meget mere skulde de da ikke vise det imod dem, som ere deres egne Medbrødre i Kristo. De Hellige skulde værne om deres Brødres og Søstres gode Navn og Rygte og tale godt om hverandre; thi det er de Helliges Mission paa Jorden at gjøre Godt, at tale godt, at velsigne og opbygge. Om de have en Uven, skulde de ved god Behandling samle gloende Kul paa hans Hoved, og den Dag skal komme, da han skal staa frem og velsigne dem.

Jesus sagde til sine Disciple: „Det er umuligt, at Forargelser ej skulle komme, men ve den, ved hvilken de komme; det var bedre, at en Møllesten var hængt om hans Hals og han blev kastet i Havet, end at han skulde forarge en af disse Smaa. Men dersom din Broder synder imod dig, straf ham; og dersom han omvender sig, da tilgiv ham." Det hændes ofte, at de Hellige give Forargelse; Præstedømmet maa behandle Sager, som opkomme imellem dem, og det sker undertiden, at en Person heller lader sig afskjære fra Kirken, end at tage Lærernes Raad og forsone sig med sin Broder. Det er nødvendigt, at Forargelser skulle komme, men ve den, ved hvilken de komme.

Apostelen Jakob siger, at „Tungen er et lidet Lem, men pukker storligen, men Tungen kan intet Menneske tæmme, det ustyrlige Onde, fuld af dødelig Forgift." Den har bortjaget Fredens Engel fra Hjemmets Alter og indført Strid og Ufred; den har fjærnet Kjærligheden fra Manges Hjærter, som en Gang elskede med en Engels Renhed, og fyldt Hjærtet med Avind og Skinsyge; den har forvandlet det milde Øje til et Udyrs vilde Blik. Kan Tungen derfor ej tæmmes, nødes vi som Hellige til at følge Verdens vilde Ideer og ikke lægge Baand paa vore Tanker og styre vor Tunge?

Det er muligt, ved Herrens Velsignelse og den Hellig Aands Virken, at styre Sindet, saa det bliver Guds Villie underdanigt, og enhver Del af Legemet kan beherskes og underlægges Sindet eller Villien. Derfor siger Jakob videre: „Dersom Nogen iblandt Eder synes, at han er en Gudsdyrker, men holder ikke sin Tunge i Tømme, og bedrager sit eget Hjærte, hans Gudsdyrkelse er forfængelig."

Om din Broder har fornærmet dig, bør du gaa til ham i en sagtmodig Aand og tale til ham om hans Fejl; thi det gjør meget til Sagen, i hvad Aand en Irettesættelse sker; om det sker for at blive hævnet, da kan ingen Forligelse finde Sted. Det er ikke, hvad vi gjøre eller sige, saa meget som den Maade, paa hvilken det bliver gjort eller sagt, der bringer de bedste Følger. Mange gaa til dem, som have fornærmet dem, i en saa ond og hadefuld Aand, at man skulde tro, at Visdom og Villien at tilgive vare Dyder, som de aldrig havde kjendt; tagende Loven og Dommen i deres egne Hænder og straffe deres Modstandere til det Yderste; og efter at have gjort en Overenskomst umulig, da er det passende at kalde Ældsterne til Hjælp, som ofte maa irettesætte ikke alene dem, som først vare de Skyldige, men tillige dem, som paa en saa uvis Maade have søgt at tilvejebringe Forligelse.

Naar de komme til at overveje Sagen og se, hvor uvise de have været i at trættes over Smaating, sige de: „Det var mit hidsige Sind, som gjorde det;" men det er dette, som de bør søge at overvinde, og aldrig søge Oprejsning, førend de kunne gjøre det med Koldsindighed og med en Aand, som er villig at tilgive.

Salomon siger: „Ser du, at en Mand er hastig i sine Ord, da er der mere Forhaabning om en Daare, end om ham . . . En vredagtig Mand opvækker Trætte, og en hidsig Mand begaar megen Overtrædelse." „Som en gjennembrudt Stad uden Mur, saa er en Mand, som ikke kan tvinge sin Aand."

Konferencemøder

agtes afholdte i de forskjellige Konferencer som følger:

Kjøbenhavn	den 9de og 10de Oktober
Stockholm.	den 16de og 17de —
Kristiania	den 23de og 24de —
Gøteborg	den 30te og 31te —
Malmø	den 6te og 7de November
Aarhus	den 13de og 14de —
Aalborg	den 20de og 21de —

Emigranterne. Den 12te August forlod 131 Hellige Kjøbenhavn med Dampskibet „Bravo". Dagen efter afrejste 13 af vore Søskende fra Kristiania; de to Selskaber ville forenes i Liverpool.

Vi lære af Brev fra førstnævnte Selskab, at de ankom lykkelig og vel til Hull Søndagen den 15de.

Dette Aars sidste Emigration vil afgaa fra Kjøbenhavn den 7de Oktober.

Korrespondance.

Odalen, den 4de August, 1886.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Jeg vil i Dag sende Dem nogle faa Linier fra Hedemarkens Gren, da jeg erindrer, at det var Deres Ønske, som udtalt i Konferencen, at høre en Gang imellem fra de forskjellige Arbejdsmarker.

Denne Gren tæller 53 Medlemmer, af hvilke de Fleste bo her i Odalen og Omegn, men en Del bo ogsaa i lang Frastand, og for at besøge dem Alle maa vi tilbagelægge en Vejlængde af 40 norske Mile. Siden Konferencen have vi afholdt ikke saa faa Forsamlinger paa nye Steder, og have haft saa mange som fra halvtredsinstyve til et Hundrede Tilhørere. Vi havde erholdt Tilladelse til at afholde Forsamling i en By ved Navn Lillehammer hos en Mand, hvis Hus var bekjendt under det ejendommelige Navn — Helvede. Vi gik til en Avisredaktør for at avertere vort Møde i hans Blad, men han nægtede at indrykke vor Bekjendtgjørelse og gik til Præsten og bevægede ham til at gaa til „Helvede" og faa Ejeren overtalt til at bryde sit Løfte, hvilket han ogsaa opnaaede. En Politibetjent, som jeg var bleven bekjendt med, gav mig imidlertid et Vink om et andet Sted, hvor han troede Manden var mere modig og upartisk, og vi erholdt ogsaa Tilladelse til at afholde Forsamling hos ham i hans Gaardsplads. Saa snart Præsten hørte dette, sendte han Bud til denne Mand, at han maatte paa ingen Maade tillade os at afholde Forsamling hos ham. Istedetfor at bryde sit Løfte, ønskede Manden imidlertid, at vi skulde gaa og spørge Hr. Pastoren, af hvad Aarsag han ønskede, at Manden ikke maatte lade os prædike i sin Gaard. Vi gik da ogsaa hen og spurgte Præsten desangaaende, og han svarede os, at han havde ingen Brug for os deromkring og kunde godt undvære os, og for Resten kjendte de jo Alle godt vor Lære, da Pastor Mortensen havde undersøgt den i Utah; og vi tro, hvad han siger, vedblev han. Vi fortalte ham, at vi syntes, det var bedst for ham selv at undersøge Sagen og høre begge Sider, førend han fældte sin Dom, men han undslog sig og sagde, at han kunde ikke spilde sin Tid med saadant Noget. Vi afholdt Forsamlingen, og Alt gik roligt og stille, og der var over hundrede Tilhørere tilstede.

Folket er ellers meget ligegyldigt, og kun Faa bekymre sig om Religion. Jeg glæder mig i Evangeliet, og ønsker at vedblive at gjøre Alt, som staar i min Magt, for at sprede Lys og Kundskab blandt Menneskenes Børn. Vi have døbt To siden Konferencen, og Udsigterne ere just ikke meget lovende, men til samme Tid ere de vel lige saa gode her som i de andre Grene, maaske med Undtagelse af Kristiania og Drammen. Broder Harald Ericsen forener sig med mig i at sende en venlig Hilsen til Dem og alle Brødrene og de Hellige, som kjende os.

Deres Broder i Kristo
N. A. Andersen.

Reykjavik, den 10de August, 1886.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Jeg har for nogle faa Dage siden modtaget Deres Brev af 9de Juli, tilligemed Blade og Stjerner, for hvilket jeg takker Dem meget.

Jeg agter at begynde min Hjemrejse den 13de ds. med Dampskibet „Camoens"

til Newcastle. Mange havde ønsket at at rejse til Utah tilsammen med mig, men de kunde ikke blive færdige før næste Foraar. De fleste af disse bo langt inde i Landet, hvor jeg ikke kan komme og tale med dem, før jeg rejser, da jeg ønsker at rejse med Selskabet, som forlader Liverpool den 21de, desuden har jeg heller ikke Midler til at opholde mig med længere, og mine Klæder ere meget slidte.

Det er seksten Maaneder, siden jeg forlod mit Hjem, og jeg glæder mig ved Tanken om at vende tilbage til mine Kjære, og jeg forlader dette Land med den Overbevisning, at jeg har brugt mine Evner, det bedste jeg har formaaet, til at bringe Lys og Kundskab til dem, som have vandret i Mørke og Uvidenhed om Sandhedens evige Principer. Jeg har afholdt over tyve offentlige Forsamlinger foruden at have gaaet fra Hus til Hus for at tale med Folket om Evangeliet. I den Tid, jeg har været her, ere 31 Personer blevne tillagte Kirken ved Daab, og Mange undersøge og tro mit Vidnesbyrd. Jeg haaber, at Evangeliet vil have god Fremgang her i Fremtiden, især kunde der gjøres meget, om flere Missionærer kunde blive sendte hertil, som kunde tale det islandske Sprog. En Missionær kan ikke udføre meget eller rejse ret vidt omkring i et saadant Land som Island, hvor der er mange Steder, hvor det er saa haardt at komme frem, at det er forbunden med Livsfare; og mange Steder er det aldeles umuligt at færdes uden en Vejviser, og det koster meget at rejse paa den Maade.

Broder Johnsen er gaaet at besøge Nogle, som i Breve til mig have udtalt deres Ønske om at blive døbt, og til hvem jeg forkyndte Evangeliet sidste Efteraar. Jeg har givet ham alle de Oplysninger, jeg kunde, angaaende de Hellige og Fremmede, som lytte til Evangeliet.

De Hellige her leve meget adspredte og ere meget fattige. De fleste af dem, som nylig have annammet Evangeliet, ere rejste i Sommer, men de Andre, som have været i Kirken længe, maa forblive indtil de faa Hjælp.

Nogle unge Piger ere blevne jagede fra Hjemmet af deres Forældre, fordi de have adlydt Evangeliet, og det er meget haardt for dem. Her er ogsaa nogle Familier, der tilhøre vort Samfund, som lide Hungersnød, endskjønt Forældrene ere unge og raske Personer, og arbejde haardt hver Dag, kunne de dog ikke tjene det Fornødne for deres Børn for Livets Ophold. Det er med Vemod, at jeg forlader disse trængende Søskende, som jeg ikke kan give noget Løfte om Hjælp for deres Udfrielse, men jeg trøster og opmuntrer dem saa godt jeg kan, og jeg haaber, at de maa være trofaste og taalmodige, indtil deres Udfrielsestime skal slaa.

— Jeg er nu ankommen til Liverpool og vil gaa med Selskabet som før nævnt. Jeg er Dem meget taknemmelig for al Deres Godhed mod mig og den Hjælp, De har ydet mig under mit Ophold paa Island, og jeg beder Herren at velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Kald.

Med venlig Hilsen til Dem og Alle, som kjende mig, forbliver jeg Deres Broder i den ny og evige Pagt,

Einar Erickson.

Hvad er Salighed?

Der er maaske neppe et mere vildledende Ord i vor Tids Theologi end Ordet „Salighed". Det synes ikke at have nogen bestemt Betydning, men bliver forstaaet paa lige saa mange Maader, som der er forskjellige Anskuelser iblandt dem, som bruge dette Ord. Denne Kjendsgjerning (thi det er en Kjendsgjerning) er maaske Aarsagen til de hadefulde Diskussioner og Stridigheder, der saa ofte finde Sted imellem Personer og Samfund, som udgive sig for at være Kristi Efterfølgere. Der synes at være god Grund til at formode, at ikke alene Jøderne før Kristi Komme, men Kirken, som han oprettede, og som hans Apostle efter ham forestod, godt kjendte Betydningen af Benævnelsen Salighed; og eftersom der er Skriftsteder, der modsige den almindelig antagne Mening om Salighed, synes det fornuftigt at antage, at disse Meninger ikke vare lærte eller troede af de forrige Dages Hellige. Nogle Mennesker tro, at Salighed bestaar i at være forvisset om en Herlighed og Ophøjelse i Guds Nærværelse. Nogle tænke sig, at dette kan erholdes i denne Verden i et Øjeblik; medens Andre tro, at det er først i den næste Verden, at Salighed kan erholdes. Der er Nogle, som tro, at Frelse sker i et Øjeblik, og at det siden efter er umuligt at fortabes, og dersom En skulde fornægte Troen, slippe de ud af Forlegenheden ved at sige, at denne aldrig var frelst. Der er dem, som sige, at en Person kan være frelst og derefter atter gaa til Fortabelse. En Theori er, at vi erholde evigt Liv ved Tro uden Gjerninger, og en anden er, at vi ved Gjerninger maa gjøre os værdige til evigt Liv. Der er dem, som sige, at saasnart en Person bliver opvakt og tror, vil Gud ikke dømme ham skyldig i nogen Synd, han har begaaet, eller som han i Fremtiden maatte begaa, medens Andre sige, at den sidste Hvid maa betales. At disse ere Modsigelser, vil intet fornuftigt Menneske benægte, men at den hellige Skrift giver mere end tilsyneladende Beviser for disse forskjellige og modstridende Anskuelser, vil Ingen paastaa, som har givet Skriften den fordomsfrie og nøje Undersøgelse, hvortil Guds Ord er berettiget. Saadan modstridende Gudsdyrkelse kan ikke retfærdiggjøres af Skriften, den er utydelig og ufornuftig, og saadanne Slutninger ere ikke overensstemmende med den Hellig Aands Vejledning. „Gud er en Aand, og de, som ham tilbede, bør det at tilbede i Aand og i Sandhed;" og det er tydeligt, at nogen anden Gudsdyrkelse, end den, som stemmer overens med Sandhed, kan ikke være antagelig for Gud. Der er tydelig Nogen, som dyrke ham paa en forkert Maade, thi deres Ideer ere stik modsatte hverandre, og eftersom deres Lære og Anordninger ere Menneskelærdomme, er det klart, at de „dyrke ham forgjæves". At saadan Gudsdyrkelse er forgjæves, er overensstemmende med Skriftens Ord; thi Jesu Bøn var, at Faderen vilde helliggjøre de Troende ved sit Ord, og som en Forklaring tilføjer han: „Dit Ord er Sandhed." Guds Ord er ikke selvmodsigende, og det er derfor, at Nogle, idetmindste af dem, hvis Salighed er bygget paa deres egne personlige Fortolkning af Ordet „Salighed", haabe forgjæves.

Hvad er Salighed? Som almindelig forstaaet, bestaar det i, netop hvad enhver Mands Anskuelser lære ham; men dette er ikke altid Herlighed, eller Op-

højelse, eller evig Fryd i Guds og Lammets Nærværelse. Salighed og Ophøjelse ere lige saa forskjellige i deres aandelige Betydning, som denne Tilværelse er forskjellig fra den tilkommende. Alle Jordens Indbyggere ville blive frelste med Undtagelse af Fortabelsens Børn, men de ville ikke Alle erholde den samme Herlighed. Paulus siger i sit Brev til Epheserne, at de ere frelste ved Tro, det vil sige, deres sande Tro leder dem til at vise Lydighed til de Bud, af hvilke Syndsforladelse er afhængig. Derfor bleve de frelste ved Tro — ikke til evigt Liv, men fra deres Synder, og det var for dette, at Kristus var benævnet Jesus — thi han skulde frelse sit Folk fra deres Synder. Læren om Tro er uadskillelig fra Læren om Gjerninger; Apostelen Jakob siger, at den Ene er død uden den Anden; og det er klart, at dersom Vægten af Skriftens Lære skal tages som Rettesnor, vilde Læren om Tro uden Gjerninger for stedse blive forkastet; thi næsten ethvert Skriftsted, som omhandler dette Æmne, paapeger Nødvendigheden af Gjerninger. Men, som det maa tilstaas, ere de uadskillelige, og eftersom det er saaledes, ere de uadskillelig forenede med en sand Kristens Haab om evig Salighed, og eftersom Tro er den almindelig anerkjendte og uundværlige Betingelse for Salighed, og Gjerninger og Tro gaa Haand i Haand, lære vi at indse Vigtigheden af Gjerninger for at opnaa Salighed. Dersom en Mand kan gaa fra Tro til Tro, som Paulus lærer, og de forskjellige Grader af Salighed bero paa Troens Styrke, begynde vi at have en Ide om den fulde Betydning af Ordet Salighed.

Paa den store Dag, da Verden skal dømmes, vil Dom blive fældet overensstemmende med Menneskets Gjerninger. Dette er Skriftens Lære, som Ingen kan modsige. Enhver vil modtage Løn for Gjerningerne gjorte i dette Liv, og ifølge disse Gjerninger ville vi erholde den Grad af Herlighed, hvortil vi have gjort os værdige. Alle Mennesker ville annamme den Salighed, som de have fortjent, og det var dette, Paulus hentydede til, da han skrev til Corinthierne: „Der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de Himmelskes Herlighed, en anden er de Jordiskes. En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden er Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes er og de Dødes Opstandelse." 1 Cor. 15, 40—42. Vi se deraf, at Alle ville ikke erholde den samme Herlighed, om de end frelses fra det ortodokse Helvede, og dersom de ikke Alle opnaa den samme Herlighed, mener Salighed næsten alt Andet end den almindeligt antagne Ide. Et Menneskes fremtidige Salighed er hans Grad af Herlighed i de evige Verdener, og det er tydeligen forskjelligt fra den Salighed, som Menneskene nyde i dette Liv. Det er i denne Verden, at vi lægge Grundvolden for Ophøjelse i den tilkommende Verden; og naar vi tale om Salighed i Forbindelse med Noget, som venter os hinsides Sløret, maa vi, for at være fornuftige, mene den Grad af Salighed, hvortil vi ved vore Gjerninger have gjort os værdige. Denne Ophøjelse er Magt og er bygget paa Kundskab. Kundskab er Sandhed, og Guds Ord er Sandhed, og vi maa tjene ham overensstemmende med dette Ord, og i dette vise vi vor Grad af Tro. For derfor at have Tro maa en Person kjende Guds Ord, og hans Tro beror paa hans Kundskab, og den Brug han gjør af denne Sandhed, og som han lærer mere, vokser hans Tro, og hans Grad af Salighed tiltager i Forhold. Hvad menes der da med Sa-

lighed. Det mener en Mands Fremadstriden paa den Maade Herren har udpeget; thi Ingen kan kjende, at Herrens Værk er Sandhed, uden han gjør hans Villie, og som en Mand viser Lydighed, erholder han Kundskab, og denne Kundskab bliver hos ham en Kraft til Salighed.

Vi se, hvor let Menneskene kunne blive ledte i Vildfarelse. Betingelsen for Salighed er, under alle Omstændigheder, Lydighed. Dersom det er sandt, at „af deres Frugter skulle I kjende dem," da er det ogsaa Sandhed, at den, som viser værdige Frugter, vil erholde Herlighed, Riger og Herredømme efter hans Gjerninger, og i dette bestaar hans Salighed. Det er sandt, at Gjerninger kunne ikke frelse os. Vi blive frelste af Naade. Var det anderledes, vilde der ikke have været nogen Nødvendighed for en Frelser, men medens Salighed er en Gave af Gud, kan den kun opnaas paa den Maade bestemt af ham, og den evige og uforanderlige Lov er, at denne Gave skal gives til Enhver, eftersom hans Gjerninger ere. Menneskene kunne søge at undgaa denne Slutning, saa meget de ville, men det vil alligevel staa fast, at vi ville blive dømte efter vore Gjerninger gjorte i dette Liv. De ville blive Maalestokken, hvorefter vi ville erholde Salighed, og paa enhver Ting, vi gjøre, er sat det guddommelige Segl af Behag eller Mishag, der vil afgjøre Grænsen for vor Magt og Salighed. Gud er vor Salighed; han giver, hvad han vil, og han har sagt: „Hvad et Menneske saar, det skal han og høste." Gal. 6, 7.

Mill. Star.

Pressens Omdømme om Mormonspørgsmaalet.

Ex-Guvernør Murray havde den Godhed at sende »Deseret News« et Eksemplar af „Louisville Demokrat", der indeholdt en udmærket Artikel om „Mormonerne". Overskriften lød: „Hvorledes vi behandle Mormonerne". Artiklen er meget klar og tydelig og lyder som følger:

„Uden Tvivl er Polygami en Institution, der er fremmed saavel for Selskabslivet som for Politiken og Religionen her i dette Land. Det er derfor Noget, der ikke burde opmuntres ved Lov, men burde holdes indenfor visse Grænser, indtil Civilisationen paa en naturlig Maade vil udrydde det. Vilkaarlig og despotisk Legislation er ikke alene aldeles modstridende den federale Konstitution, men den er tillige udiplomatisk og meget skadelig. For Tiden sidder der indespærret 49 „Mormoner" i Fængslet nær Saltsøstaden, af hvilke Alle, paa fire nær, straffes for at have haft flere Hustruer, før Edmundsloven blev vedtagen. De ere tilbudte Friheden paa Betingelse af at love at adlyde Loven i Fremtiden; men de have nægtet at modtage Friheden paa de Betingelser, fordi der fordres af dem, at de skulle forskyde alle deres Hustruer, med Undtagelse af den Første, og erklære deres Børn for uægte. De ere næsten Alle gamle Mænd, der have været gifte med deres Hustruer i over 20, ja Nogle endog i 30 Aar.

Det er klart, at den Lov, der saaledes er traadt i Kraft, baade er grusom og uretfærdig mod disse Mænd, Kvinder og Børn. Den er tilbagevirkende og

fordrer en Sønderrivelse af de ømmeste Baand, der ere knyttede ved religiøse Ordinantser og have existeret i mange Aar. Dette er ikke hverken ret eller klogt, og denne Slags Regjeringsmaade er forkert. At gjøre amerikanske Stater og Folket afhængige af saadanne uretfærdige Love er en Skamplet paa vort eget Liv, og maa betragtes saaledes af hele Verden.

Det er nok at forbyde Polygami fra den Tid Loven blev vedtagen, og saa straffe dens Overtrædelse, men ikke føre den tilbage paa Forhold, der have eksisteret længe før Lovens Vedtagelse. At foreslaa Mænds Løsladelse fra Tugthuset paa Betingelse af, at de forstøde deres Hustruer, med hvem de have været gifte i mange Aar, og de Børn, der ere fødte under dette Ægteskab, er en forfinet Slyngelstreg, der ikke kan undskyldes hos nogen civiliseret Nation. Naar en udenforstaaende Nation skrider ind og blander sig i Familieforholdene i et Samfund, burde den dog i det Mindste holde sig til Nutiden og Fremtiden, og ikke prøve paa at tilintetgjøre og omstøde det Forbigangne. Det er nok at sige, at der ikke mere maa eksistere polygamiske Ægteskaber og straffe Overtræderne af den Lov.

Læser, forsøg at stille Dig selv i deres Sted, der sidde i Fængsel, eller i de Kvinders Sted, der ere blevne dem frarevne, eller de stakkels Børn, der skulle forskydes. Det Rigtige eller Urigtige i Polygami er dog for Intet at regne mod den Sorg og Fortvivlelse, som vedkommende Lov afstedkommer i den sønderlemmede Familie. Læg Mærke til det moralske Mod og den Udholdenhed, disse Mænd udvise, der nægte at modtage Friheden og staa skyldige i deres Hustruers og Børns Øjne. I Stedet for at fremkomme med Hovedargumentet i denne Sag, studerer Kongressen Lignelsen om Klinten blandt Hveden. Verden er Sædemarken, i hvilken den gode Sæd var saaet, Fjenden kom om Natten og saaede Klinten. Menneskens Søn vilde ikke lade sine Tjenere opsamle Klinten, paa det at de ikke med det Samme skulde oprive Hveden, „men ved Verdens Ende skal han sende sine Engle ud for at sanke Klinten sammen, og dem, der handle ugudeligt“ o. s. v. „Hvo, som haver Øren at høre med, han hører.“

Blandinger.

— Et Taarn er for Nærværende under Bygning i Saltsøstaden, som er bestemt for et Udsigtstaarn for Turister. Det har allerede naaet en anselig Højde og kan ses fra næsten alle Dele af Staden og vil, naar det bliver færdigt, blive en Prydelse for Utahs Hovedstad. Det bliver bygget af Granit fra Cottonwood Bjærgpas. Beskuerne ville fra dets høje Top bydes et Panorama, som i Skjønhed ikke overgaas af nogen Naturscene i Verden. Dette er deres Dom, som allerede have nydt en Udsigt derfra.

— General Vane, en af de Forenede Staters Embedsmænd i Utah, er ved sin Afskedigelse bleven befundet skyldig i Kassesvig, og de, som stillede Kaution for ham, blive nu sagsøgte af Regjeringen for 1500 Dollars. Hr. Vane var en uforsonlig Mormonhader — naturligvis.

— En forfærdelig Brand om Bord paa Volgadamperen „Vera", hvorved 200 Mennesker omkom, opstod derved, at en Petroleumslampe i en første Klasses Kahyt var væltet og havde stukket en Del af Kahytten i Brand. Man søgte at kvæle Ilden, men forgjæves, den udbredte sig tværtimod med rasende Hurtighed. De fleste Passagerer vare allerede gaaede til Ro og styrtede halvnøgne op paa Dækket, da de hørte Raabet: Brand! Der opstod en frygtelig Panik, og nogle Passagerer sprang straks over Bord. Kaptajnen lod Skibet løbe med fuld Kraft mod Kysten ved Landsbyen Rownøe, men i Mellemtiden vare stadig flere Passagerer sprungne ud i Søen, da Flammerne begyndte at udbrede sig til Forstavnen. For at holde Passagererne oppe over Vandet, kastede man Stole og Borde ud fra Skibet, men herved bleve Mange saarede. Maskinen blev, da Skibet var kommet til Kysten, ikke straks standset, saa at Hjulene holdt Søen i stadig stærk Bevægelse, og herved omkom Mange i Bølgerne. Fra Kysten blev der ydet al mulig Hjælp, men de fleste Passagerer druknede.

— Oversvømmelserne i Mandalay have i Følge „Times" kostet over tusinde Mennesker Livet. En Mængde Huse ere skyllede bort, og over 50,000 Personer ere hjemløse. Byen er nylig bleven hjemsøgt af en forfærdelig Ildebrand, som var paasat, og Oversvømmelserne have nu ødelagt netop den Del af Staden, som Ilden havde skaanet. Nøden blandt Befolkningen skildres som ubeskrivelig, da uhyre Masser af Ejendom — ogsaa en Mængde Levnetsmidler -- ere tilintetgjorte.

— Byen Haric i Provinsen Sonora i Mexiko er bleven aldeles ødelagt af en Oversvømmelse. Ikke et eneste Hus er blevet staaende. Næsten alle Byens 7000 Indbyggere skulle være druknede.

— I San Francisko ere flere store Fabriker og Magasiner blevne ødelagte af en voldsom Ild, der har anrettet for over 2 Mill. Dollars Skade.

Dødsfald.

I det nittende Ward i Saltsøstaden afgik ved Døden, den 15 Juli, Anne F. Merrill, Samuel Merrills Enke.

Søster Merrill var født i Norge, den 23de December, 1820. Hun annammede Evangeliet i November 1859 og emigrerede til Utah i 1862. Hun var en trofast Sidste-Dags Hellig og en kjærlig Hustru og Moder. Hun efterlader to Døtre.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.